

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1

București, România

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Editor: Radu Prodan

Corectura: Issabela Cotelin

Coperta: Robert Adrian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAIDĂU, GIULIA

Încuietoarea mării / Giulia Haidău. - București : Siono Editura,
2026

ISBN 978-630-6509-99-7

821.135.1

GIULIA HAIDĂU

ÎNCUIETOAREA MĂRII

SIONO
EDITURA
București, 2026

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
PARTEA I	9
Capitolul 1	11
Capitolul 2	15
Capitolul 3	18
Capitolul 4	22
Capitolul 5	28
Capitolul 6	36
Capitolul 7	43
Capitolul 8	54
Capitolul 9	59
Capitolul 10	67
PARTEA A II-A	75
Capitolul 1	77
Capitolul 2	87
Capitolul 3	93
Capitolul 4	105
Capitolul 5	108
Capitolul 6	115
Capitolul 7	122
Capitolul 8	137
Capitolul 9	144
Capitolul 10	155
Capitolul 11	161
Capitolul 12	168

PARTEA A III-A	171
Aaron	173
Marina	178
Amalia	185
Marina	191
Aaron	205
Amalia	210
Cassian	212
Marina	216
Amalia	219
Aaron	223
Marina	230
Erik	236
Marina	244
Erik	255
Amalia	262
Erik	276
Aaron	280
Marina	282
Erik	286
Marina	291
Erik	296
Amalia	301
Marina	310
Aaron	316
Marina	330
Mihai	337
Aaron	342

PARTEA A IV-A	345
Cassian	347
Marina	353
Erik	363
Cassian	367
Erik	375
Marina	380
Cassian	386
Amalia	392
Marina	397
Mihai	411
Erik	421
Amalia	428
Cassian	434
Mihai	439
Amalia	444
Cassian	456
Mihai	463
Marina	466
Cassian	470
Aaron	471
Amalia	475
Erik	478
Aaron	482
Amalia	484
Marina	489

privind lumea în raport cu ceea ce e mai firesc și mai aproape de el – emoția, o dulce pregustare a tainei de a fi om. Giulia trăiește prin emoție și vedea întreaga lume prin filtrul ei, alegând, ca după ce a râs și a plâns cât pentru o viață, să transpună pe hârtie, într-un roman, cu ajutorul Marinei, eroina poveștii, cum este de fapt lumea în tumultoasa perioadă a școlii.

Marina, tânăra și sentimentală Marina, trece prin liceu și face alegerile specifice vârstei: se îndrăgostește de cine nu trebuie, are prea multă încredere în oameni, lăsându-se înșelată de niște ochi dulci, uită de cei ce i-au fost cu adevărat alături și intră în conflict cu aproape oricine stă în calea visului ei nebunesc, vis care aproape o omoară (ce oameni nedrepti că încearcă să o oprească). Vorbim așadar despre o poveste cu caracter polițist, povestea unei fete normale care vrea să-și facă ordine în propriul haos ce înseamnă viața, încercând, ca fiecare dintre noi, să fie iubită și să-și găsească locul. Marina e o liceancă obișnuită, în afara faptului că este răpită, sau pe cale să fie împușcată, sau în conflict cu oameni mult prea periculoși ca măcar să știm de ei. Nu e tocmai obișnuită, de fapt, ci în căutarea acestei normalități, pe care mulți dintre noi o consideră monotonă. După această carte, nu cred că ar mai dori cineva o viață aventuroasă, ci doar să citească cât mai mult despre una, cum e povestea care a crescut odată cu Giulia și care rămâne, ca și ea de altfel, veșnic în inima oricui are timp să o cunoască.

Medeea-Maria Dobos

PARTEA I

Lacrimă cu lacrimă se adună un ocean întreg.

Capitolul I

Aerul rece al dimineții mă lovește în față, iar fiecare respirație îmi umple plămânii cu o prospețime crudă, gata să mă trezească de-a binelea. Sub tălpile mele, trotuarul încă păstrează umezeala nopții, iar în aer plutește un miros subtil de pământ reavăn— ca și cum ploaia n-ar fi plecat de tot. Soarele abia își întinde razele moi peste clădiri, fără să încălzească cu adevărat, ci doar cu o atingere blândă, care-mi mângâie sufletul.

În urechi, muzica pulsatilă se pierde încet când percep râsul a două fete undeva în depărtare. Râsul lor e ca un foc ce se aprinde în mine și mă face să zâmbesc, deși nu le văd clar, nu le cunosc.

Dintr-odată aud ceva. O voce aproape șoptită, dar cu un ton urgent, care-mi strigă numele. Inima îmi tresare și, fără să mă gândesc, scot căștile din urechi. Mă opresc brusc și mă uit în jur, dar nu văd nimic în afară de orașul care începe să se trezească. Și apoi o văd pe Amalia— ochii ei mari, plini de o emoție, care mă face să simt un fior în stomac. Aleargă spre mine cu pași repezi, respirația ei scurtă făcând aerul să tremure în jur. Se oprește la doi pași de mine și, gâfâind, mă strigă iar, pentru a zecea oară.

— Bună dimineată! ciripesc eu.

— O să te bat! mă amenință ea, ridicând spre mine un deget. A trebuit să alerg după tine un kilometru!

— Scuze, nu te-am auzit!

Își aranjează ghiozdanul care atârna pe umărul drept și își continuă drumul alături de mine. Ajunse la școală, liniștea noastră se spulberă, fiind întâmpinate de râsetele unor fete, glumele proaste ale unor băieți și de bârfele grupușorului care-și așteaptă profesorul pe hol, căruia ne alăturăm. Pe coridor apare domnul profesor de fizică, cu un teanc de foi în mână. Fugim toți speriați

în clasă, ca să împrăștiem *surpriza* că vom da test, iar eu mă așez panicată în bancă, respirând adânc.

– Mă ajuți, da? mă întreabă Amalia în șoaptă, înainte ca profesorul să intre în clasă.

Dau afirmativ din cap, deoarece la fizică am repetat ieri și cred că voi face totul bine. Dar nu este așa. Ne dă de scris definițiile, de rezolvat niște probleme grele și de corectat câteva propoziții pe care eu le găsesc, în mod inexplicabil, adevărate.

Testul îmi strică toată după-amiaza, astfel încât ajung acasă nervoasă și obosită, mă furișez direct în camera mea și mă fac comodă. Îmi pun căștile în urechi și încep să desenez, cu obloanele trase, la lumina unor beculețe care atârnă deasupra biroului meu. Mintea mea se desprinde, plutind ca un pescăruș ce survolează lanțuri liniștite de insule. Soarele răsare deasupra cald și tăcut, vorbindu-mi în taină despre păsările ce au zburat pe aceste meleaguri înaintea mea. Închid ochii și-mi întind aripile larg, pregătită să zbor mai departe, dincolo de orice griji. Încercând să nu-mi pierd din avânt, închid ochii și flutur încă o dată din aripile larg întinse, ce mă vor purta departe, departe, departe...

Visul îmi este întrerupt de mama, care, nervoasă foc, aprinde becul și ciocănește violent în birou. Îmi ridic privirea de la pescărușul neterminat de pe foaie și mă străduiesc să mențin contactul vizual.

– Ce crezi că faci aici!?

Deschid gura ca să zic ceva, dar ea mi-o ia înainte:

– Coboară în bucătărie! Acum!

Părăsește camera cu pași apăsăți, mormăind ceva de genul: *Ce de figuri, Doamne, fata asta!* Îmi dau ochii peste cap și, abandonându-mi visul pe biroul meu umil din colț, părăsesc camera. Ajunsă în bucătărie, mă așez pe un scaun de la masă. Tata mă privește insistent. Aștepta, cu siguranță, salutul meu. I se pare, desigur, că am dat dovadă de nesimțire, nerespectându-l cum s-ar cuveni. Începe cu teoriile lui nesfârșite despre educația și problemele adolescenților din zilele noastre, apoi îmi scoate ochii,

ca de obicei, că la bătrânețe niciun pahar de apă nu îi voi da. Frate, îi voi umple camera cu apă minerală! Îi voi pregăti și câte o sticlă plină în fiecare încăpere, dacă va fi nevoie! Doar să nu mai aud de reproșurile astea inutile și penibile!

– De ce m-ai chemat, de fapt? îl întreb eu, analizându-i privirea obosită.

– Voiam să-ți spunem ceva important, zice tata, scuturându-și încet capul. Știi că a fost ziua mamei tale și că i-am promis un cadou mare.

Mulțumită de noul subiect mai puțin deranjant, dar brusc cuprinsă de o curiozitate năucitoare, îmi îndrept spatele și îmi forțez imaginația să pună la punct varianta finală a scenariului dezvoltării acestui mult așteptat mister. A trecut mai mult de o săptămână de la ziua ei... Ce poate fi, oare?

– Ei bine, o fi un cadou mare, dar e un lucru mic.

Își strecoară mâna în buzunarul de la blugi și lasă câteva clipe în aer, pentru suspans.

M-am gândit nopți în șir la ce ar putea fi. La ce obiect atât de impresionant l-a dus capul pe tata, ca s-o uimească pe mama? O bijuterie, ceva de mare preț, ori un lucru personalizat, sau poate un telefon nou...?

Rămân surprinsă când pe masă pune două bilete. La concert? La teatru? Nu. Mă uit mai bine și descopăr că pe ele sunt niște poze cu un vas de croazieră. Nu unul din acela mare și luxos, la care ar visa toată lumea, ci unul mic și modest, pe care probabil tata și l-a putut permite fără vreun efort prea mare. Totuși, ideea de vacanță îmi produce furnicături pe piele.

Mă uit la mama. Privirea ei blândă îmi spune mai multe decât aș vrea. Mă încrunt, iar ochii îmi coboară asupra biletelor. Și atunci îmi dau seama: sunt doar două.

– Când?

– Peste fix o săptămână. Of, îmi va fi atât de dor de tine și casa îmi va lipsi... Va fi, bineînțeles, o vacanță de neuitat! adaugă reperor, privindu-ne serioasă. Dar...

Se uită lung la tata, care spune:

– Stai liniștită! Va fi totul bine! Doar o săptămână!

Se privesc prelung, apoi își strâng mâinile. Încerc să nu dau importanță acestui gest.

– Dar cu mine cum rămâne?

– Am vorbit cu mama Amaliei și te primește la ea! M-am gândit că va fi frumos, ca o petrecere în pijamale, nu?

Nu-i răspund. Privesc în continuare biletele cu ciudă și cu un zâmbet straniu, dar părinții nu par să observe. Cât ei pregătesc masa, eu mă strecur sus în camera mea și mă arunc în pat. Știu că ar trebui să mă ridic și să merg jos, la masă, pentru că este deja ora patru și azi am un orar foarte încărcat – cum e, de altfel, și în restul zilelor. La cinci am meditațiile la engleză, la șapte jumătate pianul, iar la opt merg cu Amalia la sală. Pe lângă toate acestea, mai am și teme de făcut și foarte mult de învățat...

Gândul îmi zboară imediat la zilele următoare, la lunile, chiar anii care urmează și singurul lucru care îmi trece prin cap este că, dacă e să ignor pescărușul de pe birou, viața asta e pur și simplu atât de egoistă cu mine – nu am timp să fac nimic din ceea ce-mi doresc cu adevărat. Timpul trece prin fața ochilor mei și parcă nu mă aleg cu nimic care să mă bucure cu adevărat. Flutur și flutur din aripi mereu, sperând la un viitor uriaș, care este atât de fragil încât a devenit o monstruoasă grijă constantă, încât nici nu apuc să mai respir!!

Nu am niciun moment de liniște și-mi doresc ca acest zbor să-mi fie mai ușor și să devin o persoană mai echilibrată și mai preocupată de starea mea sufletească decât de niște note nesemnificative. Așa că rămân.

Capitolul 2

A fost o despărțire frumoasă, dar grea. Și pentru ei, și pentru mine. Poate chiar îngrozitoare, pentru că n-am mai trecut prin astfel de momente.

I-am îmbrățișat strâns pe amândoi și mi-am fluturat mâna în aer, după care am rămas lângă Amalia și mama ei, pe veranda din fața casei, așteptând să se urce pe rând în taxi și să plece. Ultima dată când i-am văzut chipul mamei i-am șoptit, strângându-mi pumnii: *Te iubesc!* Știam și eu că nu m-a auzit, dar eram convinsă că în sinea ei simțise la fel.

Deși mașina a luat curba, dispărând, eu tot aici stau, așteptând să se întâmple ceva care să mă readucă pe pământ.

– Hai, mări! îmi spune până la urmă Amalia.

– Da, da...

Filmul îmi captează, într-adevăr, atenția, dar din când în când mă trezesc uitându-mă spre geam fără vreun scop. Amalia mă ghiontește și face observații continue despre cei doi actori care au fost obligați să joace rolurile unor îndrăgostiți, deși în realitate se urau de moarte.

– Poate că destinul a vrut să-i aducă împreună pentru a-i împăca. Știi, din nevoie omul poate învăța cum să zboare. Cu toate că... să o iei de la capăt și să înveți din nou cum să iubești mi se pare mai dificil! Nu?

Când filmul se termină, e deja întuneric. E cald afară, după cum pare, iar noi nu avem de gând să ne culcăm. Mama Amaliei a stins toate luminile și ne-a spus că, dacă aude ceva, ne separă în

camere diferite. De făcut gălăgie nu putem face, iar de aprins becul nici atât, căci lumina ar pătrunde în camera ei. Deci, ne hotărâm să stăm pe telefon.

– Am o idee! spune ea în șoaptă după o vreme, atât de încet încât abia dacă o aud.

– Ce?

– Hai pe acoperiș!

Se ridică încetișor în fund și se uită la mine, așteptându-mi reacția.

– Unde?!

– Uite, vezi geamul ăla?

– Da..?

– Am mai fost pe acoperiș când vorbeam cu Erik..

– Ce?! Ai vorbit cu Erik și nu mi-ai spus?!

– Șșș! Mai încet...!

Se ridică și coboară din pat. Se duce la fereastră și o deschide, apoi își trage scaunul de la birou și iese afară. O urmez fără a scoate un cuvânt. E floare la ureche să urc, dar, când privesc în urmă, mă gândesc că numai Bunul Dumnezeu știe cum voi coborî înapoi.

A vorbit cu Erik, dragostea vieții ei, și nu mi-a spus nimic. Poate că doar inventează – Amalia nu ar putea uita de un asemenea miracol și nici nu mi-ar ascunde vreodată ceva, pentru că... da, suntem cele mai bune prietene încă din clasele mici, iar asta nu se va schimba niciodată. Am promis că vom rămâne mereu unite, nedespărțite! La liceu vom merge în același loc, la facultate cel mai probabil la fel, iar când ne vom căsători... Cine știe? Poate vom fi chiar vecine, ar fi foarte tare!

Mă desprind ezitând de marginea acoperișului și mă aventurez în urma Amaliei. Aici, sus, ne întâlnim cu noaptea blândă, plină de miresme plăcute și glasuri de greieri, plină de stele mici și mari, de bătaii puternice și slabe ale inimii. Ne lăsăm capetele pe spate, agățându-ne părul în șindrilele bituminoase care ne lasă urme roșii pe degete. Când privim în sus, cerul ne înghite într-o îmbrățișare

adâncă, elegantă, ne poartă într-o călătorie amețitoare printre globurile de foc ațintite în oglinda mărilor. Sunt atât de mică, încât simt nevoia să mă prind de ceva. Găsesc mâna Amaliei și mă agăț de ea. Ea își întoarce capul spre mine și mă privește zâmbindu-mi, apoi revine în a urmări stelele.

Telefonul începe brusc să cânte, făcându-ne pe amândouă să tresărim. Îl scot rapid din buzunarul de la blugi, ca nu cumva să nu o trezesc pe mama Amaliei și închid apelul.

– Cine te-a sunat?

– Mama...

– Of... și acum ce facem?

Inspir adânc și mă împotrivesc tentației de a o apela înapoi. Mi-e dor de ei și sunt curioasă cum se simt și cum este acolo, pe vapor. Pe de altă parte, știu că nu voi fi nicidecum bucuroasă să aud ce bine se distrează fără mine.

– Lasă, mormăi eu. O sunăm mâine înapoi.

Îmi dau telefonul pe silențios, îl bag înapoi în buzunar, după care mă întind iar pe acoperișul ușor înclinat și îmi ațintesc privirea asupra ochiului de fum de deasupra noastră.

– Te iubesc! șoptesc eu.

– Și eu te iubesc, Marina, îmi răspunde Amalia, deși eu nu vorbeam cu ea, ci îi șoptisem lunii să-i transmită mamei asta și *noapte bună...*

Capitolul 3

Mă doare capul. Și burta. Și nu doar atât. Mă doare totul, începând cu cea mai mică părticică din mine și până la ultima răsuflare. Dar cel mai rău și mai rău mă doare sufletul. Scrâșnesc din dinți și strâng pătura în pumni, căutând disperată o scăpare din această gaură neagră în care cad și tot cad și în care mă voi zvârcoli toată viața.

Plâng de două ore, dar mă simt de parcă aș plânge de două veacuri. Amalia plânge și ea și probabil și mama ei. Dar ele plâng pentru mine, nu pentru părinții mei... Pentru o clipă mă opresc din bocit și privesc în gol, fără să mă gândesc la nimic, apoi lacrimile revin și continui să jelesc soarta frumoasei noastre familii. Părinții mei au murit. Nu oficial, dar, când ești dat dispărut în mijlocul oceanului și nimeni nu te găsește, cum ai putea fi încă viu? Care ar fi șansele să fie găsiți după atâtea ore?

Simt un alt val de durere când mă atacă altceva. Regretul. Ultimul telefon, cel de ieri, de pe acoperiș – ultimele cuvinte, pierdute în adâncurile apelor, pierdute în vânt, printre stelele îndepărtate, pecetluite de lacrimile lor și ale mele. Ce poate fi mai rău decât acest sentiment îngrozitor de crâncen și aspru? Cu siguranță nu doresc asta nimănui, deși sunt conștientă că nu sunt singura persoană din lume care a rămas întâmplător orfană.

Tușesc violent și-mi dreg vocea rănită, după care mă ridic și-mi suflu nasul în ultimul șervețel rămas. Imaginile se rulează în ceață în mintea mea greoaie, care decide fără prea mult efort că este timpul să mă mișc din loc. Mă ridic greu, de zici că am dormit o sută de ani, merg în baie și iau toată rola de hârtie, apoi mă arunc înapoi în patul din camera de musafiri.

Mă ustură ochii și nu mai am lacrimi. Nu mai am putere să plâng,

dar fruntea mi-e în continuare încrețită și capul continuă să mă doară.

Nu le-am răspuns, îmi reamintesc. Am crezut că ar fi mai bine dacă aș uita de ei. *O secundă*, atât mi-ar fi trebuit ca să apăs pe afurisitul acela de buton verde și aș fi putut suferi împăcată cu gândul că măcar am avut timp să-mi iau rămas bun de la ei. Of, cât nu aș da să pot... Să pot schimba totul! Să pot da timpul înapoi! Încerc să mă conving măcar pentru câteva momente că nu a fost vina mea. Că poate, vorba Amaliei, acesta este destinul, care nu poate fi amânat sau distrus. Dar în zadar, căci această oportunitate pierdută mă va urmări peste tot prin viață.

Dintr-odată mă liniștesc și, închizând ochii, mă scufund într-un somn în care nu se află nici suferință, nici lacrimi, dar nici zămbete și lumină. Mă afund într-un întuneric în care aș vrea să mă pierd pentru totdeauna. Din păcate însă, mai târziu mă trezesc. Câteva momente lungi, nu-mi aduc aminte de cele întâmplate sau cel puțin le țin departe, refuzând să cred că e adevărat, sperând că totul a fost un vis. Mă ridic greoi și brusc mă cuprinde o amețală care mă lasă dezorientată, iar lacrimile și suferința apar din nou. Fruntea mi se încrețește, privirea mi se înceteșează, pieptul mă doare.

Ușa se întredeschide și apare Amalia. Buclele ei blonde sunt prinse într-o coadă împletită spic, care-mi amintește de modul în care și mama își prindea mereu părul. Nu reușesc să respir. Amalia oftează scurt, trăneste ușa de perete și îmi sare în brațe.

– Nu mă voi putea ierta niciodată, Amalia! Niciodată! strig eu, izbucnind într-un plâns care mă ține trei zile lungi și grele.

Aflu că voi fi trimisă la bunicii din partea mamei. Nu reacționez în niciun fel, deși ideea îmi displace. Nu voi mai fi, oricum, niciodată bine, oriunde și cu oricine m-aș afla. Aș vrea să mă întorc acasă și să îi găsesc pe părinți vorbind în bucătărie, ca mama să mă sărute pe frunte și să mă trimită la spălat pe mâini, iar tata să îmi facă observațiile lui tipice cu privire la educație, după care să facem rugăciunea înainte de masă și să înfulecăm din specialitățile